

lideligt Vidnes i sig selv troværdige Forklaring, og kan paa den anden Side tilside-sætte to, efter de nu gældende Regler „lovfaste“, Vidners overensstemmende Forklaring, naar den har Grund til at tro, at disse Forklaringer dog bero paa en eller anden uopklaret Misforstaaelse, Fejlhuskning, Svig eller deslige. Det følger fremdeles af det nævnte Princip, at alle de Regler, hvorved det lovmæssig fastslaas, hvilke Omstændigheder der helt eller delvis berøve Vidner deres Troværdighed (gøre dem helt eller delvis „inhabile“), bortfalde. Derimod bibeholdes i det væsentlige uforandret den gældende Rets Regler om, at Vidnesbyrd ikke maa afkræves visse bestemte Personer angaaende, hvad de have erfaret i visse Fortrolighedsforhold eller som Embedshemmelighed (se Udkastets § 146). Hvad *Vidnepligten* i øvrigt angaar, da kan Vidnesbyrd kun nægtes over for Spørgsmaal, hvis Besvarelse maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv, dets Ægtefælle, Forældre eller Børn for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd, saavel som angaaende Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet. — Om Grænserne for Vidners *Mødepligt* se Nr. 7 Note. — Vidneforklaringer skulle bekræftes med *Ed*, naar ikke begge Parter frafalde det, og ej heller Retten paa Grund af Vidnets særlige Stilling finder Betænkelighed ved at modtage Eden. Hvis imidlertid Vidnet ikke hører til et Trossamfund, for hvilket der haves en lovbestemt Edsformular, eller det erklærer, at det ifølge sin religiøse Tro ikke tør aflægge Ed, eller at det overhovedet ikke har nogen religiøs Tro, afgiver det i Eds Sted en Forsikring „paa Ære og Samvittighed“. Bekræftelsen ved Ed eller Forsikring sker *efter* Afhørelsen. — Der tillægges Vidner et ubetinget Krav paa Godtgørelse hos den Part, der fører Vidnet; Godtgørelsens Størrelse er fastsat omtrent paa samme Maade som sket i den gældende Lov af 20de April 1888 om Godtgørelse til Vidner i kriminelle Sager.

Syn og Skøn. Ligesom Vidner ordentligvis skulle møde til Afhøring ved selve Domsforhandlingen, saaledes maa ogsaa Syns- og Skønsmand som Regel være til Stede under denne, for der at afgive deres Syn eller Skøn, hvad enten nu dette alene sker gennem mundtlige Svar paa Spørgsmaal, der rettes til dem, eller ved, at de vedstaa en af dem afgiven skriftlig Erklæring om Resultatet af et af dem uden for Retten foretaget Syn eller Skøn og eventuelt supplere denne med nærmere mundtlig Forklaring. Reglerne om, hvornaar saadan Indkaldelse til personligt Møde under selve Domsforhandlingen kan undlades, ere de samme som med Hensyn til Vidner (jfr. Nr. 7), kun at der ingen stedlig Begrænsning er fastsat for Syns- og Skønsmands Mødepligt. — Syns- og Skønsmand have Krav paa Rejsegodtgørelse og Tærepeng efter en højere Takst end Vidner og desuden Krav paa et særligt Vederlag for deres Syn eller Skøn (jfr. Udkast til Lov om Retsafgifter § 85). — Den udmeldende Ret bestemmer Antallet af Syns- eller Skønsmand for det enkelte Tilfælde. — Oversyn og Overskøn bortfalder, hvorimod der intet er til Hinder for, at en Part, der er misfornøjet med Resultatet af et foretaget Syn eller Skøn, foranstalter nyt Syn eller Skøn, hvis der ellers er Tid dertil. — Blandt andet for at afværge de nu forekommende Tilfælde, hvor Dommen henskyder Afgørelsen af en Erstatnings Størrelse til et efterfølgende Skøn, og dette derefter paa ret vilkaarlig Maade ansætter Erstatningen til et Beløb, der ligger ganske uden for Rettens Forudsætninger om Erstatningsspillerummet, foreskrives det, at Syn eller Skøn aldrig kan henskydes til Optagelse efter Dommens Afsigelse, hvorhos Retten bemyndiges til, naar der mellem Parterne er Strid om, hvor vidt en Skade er foraarsaget, eller hvilken Erstatning der skal gives,